

i dette Tilfælde være Grunden. Jeg tror for øvrigt, at Hr. Koefoed ikke vil være utilbøjelig til at indrømme det, fordi han, som fremhævet af Finansministeren, netop ikke hører til de Mennesker, der bilder sig ind at forstaa sig paa alt muligt. Spørgsmaalet er altsaa: Hvad er det for en Sagskundskab, han trænger til? I hvilken Retning skorter det ham paa fornøden Viden og Evne til at bestride sit Embede.

Den afgørende Forskel i Synspunkter, som er kommet frem mellem Finansministeren og forskellige Talere her, er nu, at vi ikke kan se, at det er den særlige Art af Kvalifikationer, som Hr. Riis-Hansen — eller for at tage det personlige væk: Den i Motiverne beskrevne Mand — er i Besiddelse af, som Hr. Koefoed savner. Hvis han nemlig savner dem, kunde han umulig være blevet udnævnt til Generaltolddirektør; hvorfor i al Verden skulde han saa være blevet udnævnt til Generaltolddirektør? Men er han en dygtig Nationaløkonom, og har han det store Overblik — jeg forlanger ikke, at han skal være inde i alle Detailler, det forlanger jeg ikke af noget Menneske, men jeg kræver ganske vist, at han skal kunne sætte sig ind i alle Detailler, og det skal han ud fra det nationaløkonomiske Overblik — behøver man ikke nogen ny Embedsmand. Savner han derimod det store Overblik, skal der ikke sættes en anden Mand ved Siden af ham, som har det, og navnlig ikke under ham; thi saa er Hr. Koefoed ikke den rette Mand paa Pladsen. Dette er altsaa en Slutning, jeg drager af selve den Omstændighed, at dette Lovforslag er blevet fremsat, det er ikke en Kritik af hans Embedshandlinger og kan ingenlunde komme ind under rent personlige Synspunkter. Nej, det, jeg hævder, er, at hvis Hr. Koefoed, som sikkert i mange Maader har den nationaløkonomiske Oversigt og desuden har mange Betingelser for at kunne bestride Embedet — jeg har jo selv erkendt, at han først og fremmest besidder personlig Evne til at lede en stor Etat —, savner noget, er det juridisk Indsigt og speciel toldteknisk Indsigt.

Den højtærede Minister svarer, at det benægter han ikke, men der staar jo en stor Stab af udmærkede Mænd til hans Raadighed. Jeg siger hertil: Lad ham saa prøve paa, om han ikke hos dem kan hente den fornødne Medhjælp. Sagen er nemlig den, at hver Gang en Minister — ligegyldig hvilken — kommer til Rigsdagen og siger: Vi maa have flere

Embedsmænd med flere Lønninger, er det efter vor Mening vor Pligt, Rigsdagens Pligt, ikke at svare: Den Mand kan jeg ikke lide, og den Mand kan jeg godt lide, men Rigsdagen bør sige: Kan vi ikke spare de Penge? Det er det naturlige Synspunkt, for øvrigt et Synspunkt, som den højtærede Finansminister selv ikke er saa fuldkommen fremmed for. Hvis det viser sig umuligt at spare Pengene, kan vi jo skride til en Undersøgelse af, hvorledes de Penge, der skal til, bedst kan anvendes. Det er imidlertid det, som efter min Mening ikke paa en fyldestgørende Maade er blevet bevist; men det kan maaske ske gennem Udvalgsbehandlingen. Det er ikke blevet tilstrækkeligt godtgjort, at den højtærede Generaldirektør ikke hos de udmærkede Mænd, han har til sin Raadighed, kan finde den fornødne Vejledning, selv under de nuværende vanskelige Forhold. Skulde det nu skorte for ham, kan det godtgøres under det fremadskridende Arbejde — man er jo endnu ikke begyndt at tage Toldrevisionen op —; saa synes jeg først, det rette Øjeblik er inde til at gaa til Rigsdagen.

G. Fog-Petersen: Blot en kort Bemærkning til den sidste ærede Taler (Schovelin) og om hele den Diskussion, han har fremkaldt. Det forekommer mig, at man opererer noget ved Siden af Tanken i det foreliggende Lovforslag, naar man saa stærkt diskuterer, hvad der paa dette Omraade skal være den endelige og blivende Ordning. Vil det ikke være mindre rigtigt at søge at træffe en endelig Ordning af denne omfattende Administration, lige før man gaar til en Revision af hele vort Skattevæsen, baade det direkte og det indirekte? Det Spørgsmaal, synes jeg, bør rejses, og jeg tror, det vil være rigtigt at besvare det derhen, at dette Embede, saaledes som det er foreslaaet og motiveret, maa opfattes som noget, der har en ret foreløbig Karakter. Hovedtanken i den højtærede Finansministers Stilling er jo, at der kun skal være en Mand i Spidsen for Administrationen. Hvis denne ene Mand i de nærmest kommende Aar dels skal passe de løbende Forretninger, dels varetage Administrationens Forhold til Revisionen af disse Love, mener man, det er mere, end en Mand kan overkomme, og foreslaar derfor at bevare Eenmandsprincippet, om jeg saa maa sige, derved, at man opretter et Embede, hvis Indehaver nærmest skal beskæft-